

alle de mange Valgløfter skal indfries, og jeg synes næsten, det er Skæbnens lunefulde Spil, der har bragt netop den højtærede Statsminister i Spidsen for det Ministerium, som nu skal til at raade Bod paa alle de mange Vanskeligheder i Sønderjylland.

De Forslag, der i Dag ligger paa Tingets Bord, viser jo, hvilke Veje man ønsker at gaa. Naar man betaler sin Gæld, formerer man sit Bo, siger et gammelt Ord, og det var egentlig talt saadant noget, der skulde finde Sted i Sønderjylland. Det gaar dog ikke paa den Maade, som dette gamle Ordsprog anviser. Ifølge Forslagene skal det ske ved en Konvertering af Gælden, ved at Staten stiller store Midler til Raadighed, for at der kan ydes Landbruget Hjælp dernede.

Før jeg gaar over til at beskæftige mig med selve Forslagene, vil jeg gerne sige et Par Ord om sønderjydske Forhold. Jeg vil straks erkende, at jeg sidder ikke inde med det lokale Kendskab som den ærede Ordfører for Venstre (Chr. Ernst Christensen), men jeg har dog i de sidste 2—3 Aar staaet i livlig Forbindelse med Arbejderbefolkningen dernede. Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at se lidt paa Land og Folk baade i den ene og den anden Del af Sønderjylland, og jeg er kommet til det Resultat, at Befolkningen dernede uanset deres forskellige politiske Interesser og sproglige Interesser er et dygtigt Folk, som sikkert har alle Betingelser for med Tiden at komme i god Kontakt, om jeg saa maa sige, med det øvrige Land. Det, der piner Landbruget dernede i Øjeblikket, er, som det er nævnt af den ærede Ordfører for Venstre, Kapitalmangelen, og her maa vi ikke glemme, at Landbrugets Drift maa omlægges eller er blevet omlagt, og det tager naturligvis nogen Tid, før det bliver indrettet efter samme Forhold som Landbruget i det øvrige Land. Der fremføres meget hyppigt i Landbrugskredse det Spørgsmaal: Kan Landbruget betale sig? Dette gælder ikke alene Sønderjylland, men ogsaa den øvrige Del af Landet, og man paastaar, at naar det i Øjeblikket er mindre rentabelt at være Landbruger, er det særlig Arbejdslømmingerne, der forarsager dette. Heroverfor vil jeg have Lov til at fremhæve følgende: Der har saavel i Sønderjylland som i det øvrige Land været foretaget en stor Spekulation i Jord. Højkonjunkturerne har ganske naturligt medført det, og nu, efter at Kronen er naaet Pari og Landbrugsejen-

dommenes Pris er gaaet nedad, er det jo givet, at man vil komme til at føle Smerterne. Naar vi ser paa Landbrugets Gæld, som nu er ca. 4 Milliarder, er det dog et stort Spørgsmaal, om det ikke er Forrentningen af denne uhyre Gæld, der trykker mest. Der har jeg aldrig rigtig kunnet forstaa, at man ikke fra Landbrugets Side med Kraft og Styrke har forlangt Rentefoden nedsat. Hvis vi f. Eks. regnede med, at Rentefoden her i Landet blev nedsat med 1 pCt., vilde dette efter min Mening være ensbetydende med, at Landbruget vilde blive lettet for saadant noget som 40 Mill. Kr. alene paa Renteudgiftens Konto. Vi maa naturligvis heller ikke glemme, at Landbruget i det sidste Aar har haft en meget besværlig Tid. De forskellige Ulykker, Mund- og Klovesygen, en lille Høst og meget andet, har bevirket, at man er kommet ned paa et Lavmaal, og derfor er Klagerne, ikke alene fra Sønderjylland, men ogsaa fra de øvrige Landbrugere her i Landet, i Øjeblikket noget berettigede.

Ser vi paa, hvorledes Industri og Haandværk har det i Sønderjylland, møder vi det samme: der savnes Driftskapital. Og hvad Arbejdsløsheden angaar, er det en Kendsgerning, at særlig i Grænseegnene er den meget stor. Det er oplyst, at for Teglværksindustriens Vedkommende gaar ca. 60 pCt. af Arbejderne ledige. Og man bør lægge Mærke til, at paa den anden Side Grænsen synes der for Tiden ikke at være nogen Arbejdsløshed. Det er, som om man fra tysk Side sætter meget ind paa at beskæftige de Arbejdere, der lever ved Grænsen. Der er sat meget store Nødhjælpsarbejder i Gang dér, og der synes ikke at være nogen Mangel paa Arbejde. Det forbitrer naturligvis Tilværelsen for de danske Arbejdere paa denne Side Grænsen, at de næsten daglig kan se, at deres tyske Klassefæller er beskæftiget, medens de selv maa spadserere rundt og leve af en ganske lille Arbejdsløshedssunderstøttelse.

Med Hensyn til de to Lovforslag, der foreligger her fra den højtærede Regerings Haand, maa jeg give den ærede Ordfører for Venstre (Chr. Ernst Christensen) Ret i, at de tager Sigte paa at hjælpe i hvert Fald Landbruget i Sønderjylland over de forhaandenværende Vanskeligheder. Jeg ved ikke, om mit Syn er rigtigt, men det forekommer mig at være en Fortsættelse af den Politik, som Ministeriet Stauning førte overfor Sønderjylland, og i Kraft af hvilken der blev nedsat en Real-